

Sygn. akt II W 1603/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 kwietnia 2017 roku

Sąd Rejonowy w Płocku Wydział II Karny Sekcja ds. wykroczeniowych w składzie:

Przewodniczący SSR Dariusz Kondzielewski

Protokolant st. sekr. sąd. Ewa Śródka

w obecności oskarżyciela Romualda Kinałskiego z Komendy Miejskiej Policji w Płocku

po rozpoznaniu dnia 10.04.2017r. sprawy przeciwko **K. W. synowi A. i R. z domu N. urodzonemu (...) w miejscowości C.** obwinionemu o to, że w dniu 30 lipca 2016r. ok. godz. 06:10 w P. na skrzyżowaniu ulic (...) z ul. (...) kierując samochodem osobowym marki R. nr rej. (...) nie zastosował się do sygnałów świetlnych przez to, że wykonując manewr skrętu w prawo przy nadawanym sygnale koloru czerwonego ze strzałką koloru zielonego dopuszczając skręt w prawo nie zatrzymał się przed sygnalizatorem

- tj. za wykroczenie z art. 92§1 kw

ORZEKA:

1. Obwinionego **K. W.** uznaje za winnego tego, że 30 lipca 2016r. około 06:10 w P. na skrzyżowaniu ulicy (...) z (...), kierując pojazdem R. (...) o nr rej. (...) nie zastosował się do sygnałów świetlnych wyświetlanych przez sygnalizator S-2 przez to, że wykonując manewr skrętu w prawo przy nadawanym sygnale koloru czerwonego ze strzałką koloru zielonego dopuszczając skręt w prawo, nie zatrzymał się przed sygnalizatorem, co stanowi wykroczenie z art. 92§1 kw i za to wymierza mu karę 300 (trzystu) złotych grzywny;

2. zasądza od **K. W.** na rzecz Skarbu Państwa zryczałtowane wydatki postępowania w sprawie w kwocie 100 (stu) złotych oraz 30 (trzydzieści) złotych tytułem opłaty w sprawach karnych.

POUCZENIE

1. Od wyroku sądu pierwszej instancji służy stronom apelacja (art. 103 § 2 k.p.w.).b)

2. Wyrok można zaskarżyć w całości lub części (art. 103 § 4 k.p.w.).

3. Apelację wnosi się na piśmie w zawitym terminie 7 (siedmiu) dni od daty otrzymania wyroku wraz z uzasadnieniem.b) W wypadku, gdy uzasadnienie wyroku zostało przedstawione wyłącznie w formie ustnej, apelację wnosi się na piśmie w terminie zawitym 7 (siedmiu) dni od daty otrzymania wyroku wraz z przekładem tego uzasadnienia. Wniesienie apelacji przed upływem terminu do złożenia wniosku o uzasadnienie wyroku albo wniosku o przekład uzasadnienia wyroku przedstawionego w formie ustnej wywołuje skutki wskazane odpowiednio w art. 35 § 1 k.p.w. albo art. 82 § 7 k.p.w. (wniosek o uzasadnienie wyroku bądź sporządzenie przekładu uzasadnienia wyroku przedstawionego w formie ustnej, sporządzenie uzasadnienia bądź przekładu uzasadnienia przez sąd, doręczenie uzasadnienia bądź przekładu uzasadnienia) i podlega rozpoznaniu; można ją uzupełnić w terminie 7 (siedmiu) dni (art. 105 § 1-2 k.p.w. i art. 122 § 2 k.p.k. w zw. z art. 38 § 1 k.p.w.).

Czynność procesowa dokonana po upływie terminu zawitego jest bezskuteczna (art. 122 § 1 k.p.k.w zw. z art. 38 § 1 k.p.w.).

Do biegu terminu nie wlicza się dnia, od którego liczy się dany termin. Jeżeli koniec terminu przypada na dzień uznany przez ustawę za dzień wolny od pracy, czynność można wykonać następnego dnia (art. 123 § 1 i 3 k.p.k. w zw. z art. 38 § 1 k.p.w.).

Termin jest zachowany, jeżeli przed jego upływem pismo zostało nadane w placówce podmiotu zajmującego się doręczaniem korespondencji na terenie Unii Europejskiej, w polskim urzędzie konsularnym lub złożone przez żołnierza w dowództwie jednostki wojskowej albo przez osobę pozbawioną wolności w administracji odpowiedniego zakładu, a przez członka załogi polskiego statku morskiego - kapitanowi statku (art. 124 k.p.k. w zw. z art. 38 § 1 k.p.w.).

Jeżeli niedotrzymanie terminu zawitego nastąpiło z przyczyn od strony niezależnych, strona w zawitym terminie 7 (siedmiu) dni od daty ustania przeszkody może zgłosić wniosek o przywrócenie terminu, dopełniając jednocześnie czynności, która miała być w terminie wykonana; to samo stosuje się do osób nie będących stronami (art. 126 § 1 k.p.k. w zw. z art. 38 § 1 k.p.w.).

4. Apelację co do winy uważa się za zwróconą przeciwko całości wyroku (art. 447 § 1 k.p.k. w zw. z art. 109 § 2 k.p.w.).

5. Apelację co do kary uważa się za zwróconą przeciwko całości rozstrzygnięcia o karze i środkach karnych (art. 447 § 2 k.p.k. w zw. z art. 109 § 2 k.p.w.).

6. Apelację co do środka karnego uważa się za zwróconą przeciwko całości rozstrzygnięcia o środkach karnych. Zaskarżyć można również brak rozstrzygnięcia w przedmiocie środka karnego (art. 447 § 3 k.p.k. w zw. z art. 109 § 2 k.p.w.).

7. W apelacji można podnosić zarzuty, które nie stanowiły lub nie mogły stanowić przedmiotu zażalenia (art. 447 § 4 k.p.k. w zw. z art. 109 § 2 k.p.w.).

8. Podstawą apelacji nie może być błąd w ustaleniach faktycznych przyjęty za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia, oraz rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, związane z treścią zawartego porozumienia w sprawie wydania wyroku skazującego, wymierzenia określonej kary lub środka karnego lub rozstrzygnięcia w przedmiocie poniesienia kosztów procesu (art. 447 § 5 k.p.k. w zw. z art. 109 § 2 k.p.w.).

9. Prezes sądu pierwszej instancji odmówi przyjęcia apelacji, jeżeli apelacja zostanie wniesiona po terminie lub przez osobę nieuprawnioną albo jest niedopuszczalna z mocy ustawy (art. 429 § 1 k.p.k. w zw. z art. 109 § 2 k.p.w.).

10. (inne informacje wskazane przez sąd, nieuwzględnione w pkt 1-9)c)

Wyjaśnienie:

W treści pouczenia, w nawiasach wskazano podstawę prawną danego twierdzenia; użyty skrót "k.p.k." oznacza ustawę z dnia 6 czerwca 1997 r. - Kodeks postępowania karnego, której tekst został zamieszczony w Dzienniku Ustaw z 1997 r. Nr 89, poz. 555 i niektórych Dziennikach opublikowanych później; skrót "k.p.w." oznacza ustawę z dnia 24 sierpnia 2001 r. - Kodeks postępowania w sprawach o wykroczenia, której tekst został zamieszczony w Dzienniku Ustaw z 2013 r. poz. 395 oraz niektórych Dziennikach opublikowanych później.

a) stosuje się w sprawach o wykroczenia, z wyłączeniem spraw o wykroczenia skarbowe

b) uwzględnia się, o ile ustawa nie stanowi inaczej

c) uwzględnia się, o ile sąd tak postanowi

Sygn. akt II W 1603/16

UZASADNIENIE

Na podstawie ujawnionego materiału dowodowego Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

30 lipca 2016 roku K. W. przyjechał do P. samochodem ciężarowym R. (...) o nr rej. (...) z dostawą towaru do sklepu (...). Jadąc ulicą (...) na skrzyżowaniu z ul. (...) skręcił w prawo przy wyświetlanym na sygnalizatorze S-2 sygnale czerwonym i zielonej strzałce w prawo, nie zatrzymując się przed sygnalizatorem.

K. W. nie był karany za przestępstwa, zaś za wykroczenia był karany (vide k. 3-4).

Obwiniony nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu wykroczenia. Potwierdził fakt, iż przyjechał z dostawą do sklepu (...), jednak wskazał, że na skrzyżowaniu zatrzymał się na czerwonym świetle i dopiero po zapaleniu się zielonej strzałki wykonał manewr skrętu w prawo. Ponadto podniósł, że policjanci podjechali do niego dopiero, gdy zatrzymał się w miejscu docelowym, około 2 kilometrów od skrzyżowania.

Z kolei M. W. - funkcjonariusz policji, wskazała jednoznacznie, że była naocznym świadkiem tego, jak kierujący wskazanym wyżej pojazdem jadąc ul. (...) skręcił w prawo w ul. (...) przy wyświetlanej zielonej strzałce bez zatrzymywania się. Kontrolę obwinionego świadek przeprowadziła na parkingu dla dostawców sklepu (...), gdzie obwiniony zatrzymał się.

Analiza zeznań świadka i wyjaśnień obwinionego prowadzi Sąd do jednoznacznego wniosku, iż obwiniony przed sygnalizatorem na ul. (...) nie zatrzymał się i od razu skręcił w prawo w ul. (...). Wskazują na to jednoznaczne twierdzenia świadka, która przecież zaznaczyła, że bez powodu nie podejmowałaby kontroli wobec obwinionego, a jej przyczyną było nie zatrzymanie pojazdu przed sygnalizatorem ze strzałką. Natomiast obwiniony próbował zdezawuować zeznania funkcjonariuszki twierdzeniami, że nie jechał samochodem osobowym, tylko ciężarowym, że został zatrzymany po przejechaniu 2 kilometrów od tego skrzyżowania, a powinien zostać zatrzymany wcześniej przy pomocy sygnałów świetlnych i dźwiękowych radiowożu. Tymczasem to, że zarzucono obwinionemu kierowanie samochodem osobowym, a jechał ciężarowym, nie ma dla sprawy znaczenia, bowiem w treść zarzutu wkradła się niedokładność w jego redakcji, a z akt sprawy jednoznacznie wynika, iż obwiniony jechał samochodem R. (...) o nr rej. (...). Ponadto wskazać należy, iż od przedmiotowego skrzyżowania do sklepu (...) z pewnością nie ma odległości kilometra czy dwóch - jest zdecydowanie mniejsza odległość co najwyżej kilkuset metrów, a funkcjonariusze policji nie musieli przecież od razu używać świateł i sygnałów dźwiękowych, skoro samochód obwinionego mieli w polu widzenia, w niewielkiej odległości, nadto samochód policji mógł przecież być poprzedzony innymi pojazdami, a pojazd obwinionego można było zwyczajnie dogonić po skręceniu przez policjantów w ul. (...). Obwiniony zatem, po prostu przyjął taką linię obrony, jego wyjaśnienia nie są wiarygodne, zwłaszcza, że z twierdzeń obwinionego o odległości 2 kilometrów, po której miał zostać zatrzymany wynika, iż zupełnie nie wie obwiniony, gdzie miało miejsce naruszenie, które zostało mu zarzucone.

Z tych powodów sąd uznał, że rzeczywisty stan faktyczny przedstawia relacja funkcjonariusza policji. Ponadto za wiarygodne sąd uznał również dokumenty zgromadzone w aktach sprawy, nie znajdując żadnych przyczyn by je zakwestionować.

Sąd zważył, co następuje:

Poczynione ustalenia wskazują na to, że obwiniony swoim zachowaniem na drodze, popełnił wykroczenie z art. 92§1 kw, według którego karze grzywny albo karze nagany podlega ten, kto nie stosuje się do znaku lub sygnału drogowego albo do sygnału lub polecenia osoby uprawnionej do kierowania ruchem lub do kontroli ruchu.

Zgodnie zaś z § 96 rozporządzenia Ministrów Infrastruktury oraz Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 31.07.2002r. w sprawie znaków i sygnałów drogowych, nadawany przez sygnalizator S-2 sygnał czerwony wraz z sygnałem w kształcie zielonej strzałki oznacza, że dozwolone jest skręcanie w kierunku wskazanym strzałką w najbliższą jezdnię na skrzyżowaniu, pod warunkiem jednak, że kierujący zatrzyma się przed sygnalizatorem i nie

spowoduje utrudnienia ruchu innym jego uczestnikom. Tymczasem okoliczności sprawy wskazują, iż obwiniony nie zastosował się do nakazu zatrzymania pojazdu przed sygnalizatorem - skręcił z ul. (...) w ul. (...) bez zatrzymania się.

Wymierzając karę obwinionemu Sąd kierował się dyrektywami, o których mowa w art. 33 kw. Przy ocenie społecznej szkodliwości Sąd wziął pod uwagę fakt, iż ruch na skrzyżowaniach winien odbywać się z zachowaniem należytej ostrożności przez kierujących pojazdami. Tymczasem kategoryczny nakaz zatrzymania pojazdu przed sygnalizatorem S-2 z wyświetlaną zieloną strzałką, jest nagminnie przez kierowców łamany. Większość z nich nie dostrzega konieczności zatrzymania się, chociaż najczęściej kierujący pojazdem musi przejechać przez przejście dla pieszych, dla których wyświetlany jest sygnał zielony, potem zaś tor jego ruchu jest znowuż kolizyjny z torem ruchu pojazdów jadących np. z kierunku poprzecznego. Zatem konieczność zatrzymania pojazdu przed sygnalizatorem w takiej sytuacji jest po prostu konieczna dla oceny możliwości dalszej jazdy bez utrudnienia ruchu innym uczestnikom. Zatem zachowanie obwinionego zasługuje na stanowcze napiętnowanie.

Wziąwszy pod uwagę przedział, w jakim można wymierzyć grzywnę, fakt iż obwiniony był karany za wykroczenia drogowe, Sąd doszedł do przekonania, iż adekwatne do popełnionego wykroczenia i jednocześnie sprawiedliwe będzie orzeczenie kary grzywny w kwocie 300 zł. Zdaniem Sądu wymierzenie kary nagany - wzięwszy pod uwagę nagminność takich zachowań oraz wcześniejszą karalność obwinionego za wykroczenia drogowe, byłoby oczywiście niezasadne.

O kosztach sądowych Sąd orzekł na podstawie art. 118 § 1 kpw oraz na podstawie art. 3 pkt. 1 ustawy o opłatach w sprawach karnych, zasądzając od obwinionego 100 zł zryczałtowanych wydatków postępowania oraz 30 złotych opłaty, nie dopatrując się okoliczności uzasadniających zwolnienie go od tego.